

den röde

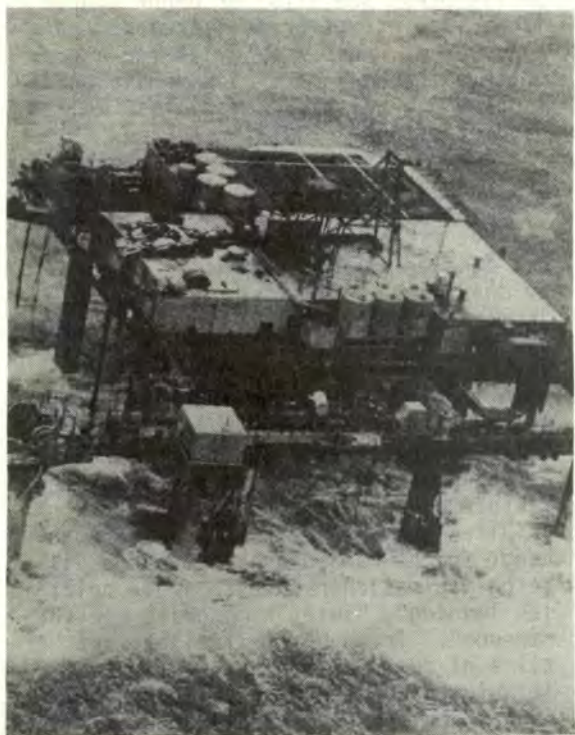

ARBEIDEREN

Nr. 1 1974 2. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.50

Kapitalismens energikrise

Den "energikrisen" det snakkes om er ingen energikrise i den forstand at det er en krise som truer menneskeheten, det er kapitalismens energikrise. La oss derfor ta fram noen fakta om verdens energiresurser og tilganger.

Det er vel neppe tvil om at det råder en viss mangel på olje, selv om mangelen ikke er så akutt som den framstilles. Verdens kjente oljetilganger beregnes bare å vare en 25-40 år innen den tar slutt for alltid. Men oljen er ikke all energi. Foruten olje finnes det andre likeverdige fossile energikilder, slike som steinkull og naturgass. De kjente tilganger av disse be-

regnes å kunne vare i flere hundre år. Men disse kjente naturkilder utgjør bare en brøkdel av verdens energikilder. Disse er i virkeligheten evigvarende og uendelige så lenge solen kontinuerlig produserer energi og det er derfor intet mindre enn idiotisk å snakke om energikrise i ordets egentlige forstand. Vannkraft, vindkraft, tidevann og direkte utnyttelse av solstrålingen er energikilder som er svært lite utnyttet og utforsket. De kapitalistiske land har i meget liten utstrekning befaftet seg med forskning på disse områder. Dessuten kan kjernekraften utnyttes, for ikke å snakke om "hydrogenkraften" som nesten ikke er ofret en tanke i de kapitalistiske land.

Midt i oljekrisen - rekordresultater i industrien

1973 har vært et usedvanlig godt år for norsk industrikapital, særlig innen eksportsektoren. Den internasjonale høykonjunkturen har medført økende etterspørsel og en sterk prisstigning, slik at industrien ved nyttårsskiftet opererer med rekordhøye produksjons- og omsetningstall. Dette går bl.a. fram av en undersøkelse som er foretatt av bladet "Norsk industri" (Norges Industriforbund) av de 100 største industribedriftene i Norge. Den gjennomsnitt-

lige økningen i omsetningen for disse ligger på 10 % i forhold til året før, og 16 av bedriftene venter en bedring i driftsresultatet på mellom 50 og 100 %. Både kapitalistenes skremser om virkningene for Norge av å stå utenfor EEC, samt deres klagesang over virkningene av revalueringen av krona, avsløres nå som tomt hykleri. Den økende etterspørselen og prisstigningen under den internasjonale høykonjunkturen har langt mer enn oppveid disse virkningene.

Forts. side 10

Den energikrise som det hysterisk snakkes om er således bare kapitalismens energikrise, og den er et skoleeksempel på hvorledes det kapitalistiske systemet fungerer - eller tvertimot - ikke fungerer. Den er et meget godt bevis på at kapitalismen har overlevd seg selv og må erstattes av sosialismen hvis menneskeheten skal ha noen framtid på vår jord. Det kapitalistiske systemets planløshet framtrer i all ønskelig tydelighet i deres handling av energispørsmålet. Hva betyr jordens energiresurser for kapitalistene? Betyr de verdier som kan bedre samfunnet og menneskenes kår? Svaret må bli nei. For kapitalistene og deres regjeringer i de høyt utviklede industriland betyr energiresursene bare én ting: Muligheten til profit!

Forts. side 7

DET KOLLEKTIVE MEDLEMSKAP

Forts. side 5

DNA mister fotfeste i Jern og Met. - men nye opportuniteter står klar til å overta.

Det vakte berettiget oppsikt at Avd. I av Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund (Oslo Jern og Met.) som er landets største fagforening, etter uravstemning vedtok å avslutte sitt kollektive medlemskap i DNA. Av foreningens ca. 15 000 medlemmer deltok ca. 8000 i avstemningen, hvilket må regnes som høyt, og 60% av de avgitte stemmer bestemte utmelding.

Det sier seg sjøl at Forbundsledelsen med sin klare DNA-tilknytning febrilsk forsøkte å unngå dette nederlag -

men tross intens mobiliseringsaktivitet maktet de ikke å vri avstemningen i sitt favør. De greide dog noe - mobilisering av sine tilhengere fra pensjonistene viste at blant disse var hele 85% av stemmene avgitt for fortsatt DNA-medlemskap. Det gikk bare ikke - ved bedriftene stemte arbeiderne nei!

Vi ser dette som en bra sak. En nestestyver til sosialdemokratiet måtte komme. Den arrogante måte som DNA har skallet og valtet med de organiserte arbeidere må til slutt føre til slike nederlag for DNA-pampene. Ikke minst de seinere års lærdommer, hvor arbeidere ved bedrift etter bedrift har søkt å

CAMBODJA

OVERVUNNE LON NOL-SOLDATER SOM MED BEGEISTRING SLUTTER SEG TIL FUNC.

8. og 9. desember ble den første internasjonale kongress for Kambodja avholdt etter initiativ fra konferansen i Stockholm om Vietnam og de "52 franske organisasjoner som arbeider for fred i Indokina".

I sluttkommunikéet ble kravene fra det kjempende kambodjanske folket klart formulert:

- 1) Slutt på den amerikanske aggresjonen.
- 2) Det kambodjanske folket skal selv få treffe avgjørelser i sine indre affærer.

Godkjenning av GRUNC ble uttrykkelig forlangt. Konferansen viste omfanget av det kambodjanske folkets seirer: 90% av området, nær 6 millioner innbyggere befridd.

Konferansen vitnet klart om den politiske og moralske autoritet som FUNC og GRUNC har oppnådd ved å slåss med våpen i hånd. Mange av dem som bare for 3 måneder siden lot som de ikke kjente til den lovlige regjeringens eksistens i Kambodja er i dag tvunget til offentlig å kreve dens anerkjennelse.

Også i FN er dens stilling utmerket. Bare prosedyremanøvrer gjorde det mulig for USA å avvise diskusjonen om å gjenopprette GRUNC's rettigheter i 1974, med et flertall på ... 3 stemmer.

Konferansen 8. og 9. desember har bruddt tausheten om den amerikanske aggresjonen. Det er ikke borgerkrig i Kambodja, men en aggresjon fra USA-imperialistenes side og en flott nasjonal frigjørings folkekrig. Det understreket nettopp Sihanouk i sitt budskap til kongressen, som også Thioun Prasith, i spissen for delegasjonen til kongressen fra FUNC og GRUNC sa i sin tale.

På ny er altså den aktive og fulle indokinesiske solidariteten blitt demonstrert.

USAs "hjelp" til Kambodja.

2 millioner dollars i militær og økonomisk hjelp til Lon Nol pr. dag, et tillegg bevilget av Kongressen på 200 millioner dollars, et budjet på 275 millioner dollars frigitt til nye bombardementer: 117.000 tonn bomber.

Sovjetunionen og Kambodja.

Sovjetunionen har lenge unnlatt å bryte med Lon Nol styret. Men, omsider anerkjente de GRUNC i oktober 1973, en seier for kambodjanernes kamp og for de uavhengige land som støttet Kambodjas sak i Algeriet.

I dag har over 60 land anerkjent GRUNC, hvilket utgjør et vesentlig mo-

ment som bidrag til å isolere de amerikanske aggresorene.

Denne tvungne anerkjennelse fra Sovjets side må settes i forbindelse med den politikken de ledende i Moskva fører i Asia og Indokina i det hele. For dem er krigen i Indokina "slutt". Det erklærte Bresnjev i India, derfor må det finnes en "fredelig løsning" på det kambodjanske spørsmål. Og selv om Bresnjev ikke sier det like ut, mangler det ikke på støttespillere og sovjetisk press som utfoller denne tanken i det vide og det brede, såvel som på manøvrer og press fra Sovjet for å opprette en "tredje makt" i Kambodja og få i stand et "politisk kompromiss" mellom patriotene og Lon Nol-forræderne.

Lederne i Moskva har ikke oppgitt sine imperialistiske mål i det sørøstlige Asia som de vil ha innlemmet i "et kollektivt sikkerhetssystem" for Sør-Asia. Det mangler ikke på stemmer - inspirert av Bresnjev - som går inn for dette "kollektive sikkerhetssystemet" som er synonymt med økonomisk plyndring og politisk kontroll.

Alt det der er langt fra virkeligheten og de kambodjanske og indonesiske folks aspirasjoner. Langt fra virkeligheten: amerikanernes anslag og renker i Vietnam og Laos fortsetter, og den skjulte aggresjonen i Kambodja likedan. Langt fra de kambodjanske styrkers vilje og aspirasjoner som er "ingen politisk løsning", "intet kompromiss med forræderne". Ingen har rett eller makt til å gi dem noen ordre. Derfor er Sovjetunionens baktanke og tvilsomme holdning - den sovjetiske delegerte til FN var meget unnfallende i sitt forsvar av GRUNCs sak - forutbestemt til å slå feil. Den kambodjanske motstandskampen påtvinger allerede aggresorene og alle som drømmer om å konfiskere dens seirer sin vilje. Motstandsbevegelsen har allerede satt igjennom en godkjenning av sin legitime regjering. I morgen vil den framtvinge opprettelsen av et uavhengig, demokratisk og nøytralt land innafor et fritt og uavhengig Indokina.

(Etter L'Humanité Rouge, 13/12-73.)

FUNC står for: Den khmerforente nasjonale front (frigjøringsbevegelsen på stedet),

GRUNC står for: Den kongelige regjering for den khmernasjonale union.

Genevforhandlingene

Eyvind Viken.

Fredsforhandlingene i Geneve er formelt i FN's regi, men det er Sovjet og USA som reelt står bak de pågående forhandlinger. I den anledning kan det være aktuelt å sitere hva Richard Nixon sa i en tale i 1972: "Det er helt klart hvorfor Midt-Østen er så viktig. Det er porten til Afrika og derfor overmåte viktig for NATO. Der finns det enorme oljeforekomster som vi trenger. Der finns det adgang til havet som Sovjet vil ha. Dette knutepunkt i den internasjonale samferdsel er så viktig at en dominerende stormakt i Midt-Østen skulle kunne ta strupetak på Europa. Jeg tror de russiske lederne har klart for seg at det ligger både i Sovjets og i

USA's interesse å betrakte Midt-Østen under synsvinkelen 'Leve og la leve'."

Dette er rene ord for pengene. Midt-Østen er et knutepunkt for imperialismen, enten det nå er USA-imperialismen eller Sovjets sosialimperialisme. En krig mellom araberstatene og Israel er en trussel mot begge stormakters interesse. Derfor krevde både USA og Sovjet slutt på krigen og til forhandlingsbordet. Ikke for å skaffe fred i ordets egentlige betydning, men for opprettholdelse av et slags "status quo" slik at det kan sikres en fortsatt utbytting og undertrykkelse av det arabiske og palestinske folk.

Helt fra staten Israel ble opprettet i 1948 har landet vært et brohode for USA-imperialismen. Israel er så å si bygget opp av US-dollar og armeens våpen er selvsagt hovedsaklig US-våpen. Israel trenger USA-imperialistene og USA-imperialistene trenger Israel.

Framfor alt på grunn av oljen. USA er verdens største oljeforbruker. Tiltross for at USA's befolkning bare utgjør 6% av jordas befolkning, bruker disse 6% 1/3 av det totale forbruk av olje i hele verden. 33% av USA's oljeforbruk må i dag importeres. Men allerede i 1985 beregner man å måtte importere hele 65% av oljeforbruket. Når man så tar i betraktning USA's voksende dominans i eksempelvis Indonesia hvor industristormakten Japan nå er i ferd med å fortrenge USA på oljeområdet, ligger det åpenlyst at Midt-Østen i høyeste grad er USA's interesseområde.

Forts. side 7,

den röde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Postboks 2863-Kampen, Oslo 5

Postgiro: 206842

Redaksjon:

Einar Berg

Esther Bergerud

Line Dedichen

Egil Engeland

Gunvor Heggelund

Kjell Hovden

Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

Trykk: Eget Kontor-offset.

Kapitalismens krise – utfordring til arbeider- klassen

Norske kapitalister venter seg et godt år i 1974 - de gjorde det ikke så verst i 73 heller. På enkelte områder har det vært reine "Klondike"-tilstander for finansfolk og industriherrer. Aksjekurser har blitt doblet og opptil tre-doblet nå under året. Investorer kan vrake og velge mellom de mest lukrative tilbud for hurtige (og langsiktige) kjempefortjenester.

Hva så med arbeidsfolket? 1973 var preget av en dyrtids-utvikling som gjorde at sjøl de mest iherdige forsøk fra borgerlige regnekunstnere på tåkelegging og bortforklaringer ikke greide å skjule at det foregikk en kraftig nedgang i den disponible reallønn for arbeiderne. Mens arbeidsfolk jobbet hardere enn før, - profitten økte og prisene steig, var LO-ledelsen og sosialdemokratene (som påberoper seg å forsvare arbeidernes interesser) travelt opptatt med å slå ned ethvert spontant forsøk på aksjoner fra industriarbeiderne for høyere lønn. Løven og tariffavtalene skulle respekteres, for all del - ingen vill streik. Indeksoppgjøret siste år blei undergravd. Med kjærkommen hjelp fra "venstre" (SV-grupperinga), maktet LO å vise seg for borgerskapet som en dyktig og tro tjener ved å skilte med politisk "enhetsfront" for forslaget om å erstatte den forøvrig miserable indeksavtale med en ennå verre sak - den beryktede pakkeløsninga. Arbeiderne blei umyndiggjort og blei ytterligere snytt for lønnskompensasjon midt i en hårreisende prisstigningsperiode, - og det mens profitten økte og storparten av industrien etter alle prognoser gikk inn i en høykonjunktur.

Forræderiet lyktes så godt at sjøl borgerpressen som alltid holder på pokerfjeset, ikke har greid å skjule at de hadde ventet seg kraftige reaksjoner fra arbeiderne med resultat i lokale bedriftsaksjoner utenom avtalen for lønnsøkning. Man fryktet også et direkte oppsving i ville streiker.

Hvorfor skjedde dette ikke?

Vi er overbevist om at arbeiderne langt fra er innstilt på å slå seg til ro. Vi er også klar over at borgerskapet er altfor slue og realistiske til å tro at arbeideren er fornøyd og at han syns alt er såre vel, og at det er "moraliske" anfektelser som får arbeiderne til å avholde seg fra å føre kamp fordi dette er erklært ulovlig av borgerstatens lover.

De veit sikkert som oss at å føre kamp krever organisasjon og ledelse. Kapitalistene er velorganisert, de rustet seg daglig og de er opptatt av å svekke arbeidernes organisatoriske kraft. Arbeidernes faglige organisasjoner har de greid ikke bare å passivisere, men å tilegne dem til sitt formål. LO virker i dag som borgerstatens forlengede arm. DNA med sin klassesamarbeidsideologi søker å passivisere arbeiderne politisk - og når arbeiderne trosser dette og allikevel søker å reise kamp ut fra klassebevissthet, er det

så laga at da dukker det nye "ledere" opp som overtar, men nå med radikal "klassekamp"-paroler, som likefullt torpederer hele kampen (etterat de har grepet kampløsligheten) etter "grundige diskusjoner" med en direktør Siem eller andre "moderne og bra" industriledere og "bra" LO-folk. SV-opposisjonen organiserer i dag denne siste skanse for kapitalistene.

Vi tror det er disse forhold og slike erfaringer som gjør at arbeidere i dag nøler med å gå til kamp. Arbeiderne mangler ledelse, - en ny ledelse må skapes, de falske må avsløres og isoleres. SV-ledelsen i fagbevegelsen må liksom DNA avsløres og isoleres fordi også den legger opp til å spille innen loven og LO's ramme. Dvs. de står ikke fram som ledere og organisatorer av de nødvendige opprør som må organiseres om det skal lykkes å slå kapitalistenes framstøt for nye lønnsenkninger - tilbake!

Vi kommunister er i dag altfor få. Men det er kommunistenes oppgave å peke på de nødvendige kampppgaver arbeiderne nå står foran. Det er nødvendig å vise til erfaringer, vellykte og mislykte erfaringer med tidligere streikekamper.

Vi har erfaringer fra 1970, - vi har andre fra de senere år både ute og hjemme, - og vi har rikt materiale fra store økonomiske kamper i mellomkrigstida slik de er oppsummert i de såkalte "Strassburgertesene".

Ikke minst de siste års erfaringer viser oss hva LO's tariffoppgjør betyr, enten de er klare fellesoppgjør eller mere kamuflert som de "forbundsoppgjør" det nå legges opp til.

De viser også at en venstreopposisjon som blåser til kamp ved hjelp av fagbyråkratiet og under dens vilkår uvergerlig blir tjener for nettopp kapitalistenes vilkår - om det var aldri så ærlig ment!

Erfaringene viser at bare når arbeiderklassen organiserer seg til kamp på tvers av lov og avtaleverk og under en ledelse som har kuttet ut alle illusjoner om resultater som ikke er knesatt gjennom uforsonlig og veldisiplinert kamp, og hvor arbeiderklassens kampkraft maksimalt må utnyttes til å sidesette domstoler og paragrafer, - da kan man snakke om seier og framgang også for arbeidernes økonomiske kår.

Samtidig ville de også være falske ledere for arbeiderne om ikke den økonomiske kampen tjente høyning av den politiske bevisstheten hos arbeiderne til å forberede det kapitalistiske utbyttersamfunnets undergang. Å blåse til streikekamp under parolen om "varige resultater" ville være forræderi. Det gis ingen annen framtid for arbeiderklassen under kapitalismen enn vedvarende og økende utbytting. -

For Kommunistisk Arbeiderforbunds medlemmer og sympatisører, - for alle virkelig marxist-leninister er derfor agitasjon og propaganda for streikekamp og aksjoner i og utenfor tariffoppgjøret sjølsagt ikke bare og isolert knyttet til "vill streik" for de helt nødvendige lønnsforbedringer (det er en etappe som vi fullt ut vil bruke våre krefter til), men også til organisering av den politiske kamp for frigjøring av arbeiderklassen, - for sosialismen. Men begge sider grunnlegger seg på vissheten om at arbeiderklassens egne sjølstendige organisering - i såvel den kortsiktige (og defensive) som den langsiktige kampen er den eneste vei å gå. Vi mener at såvel dagens krav til øyeblikkelig organisert ledelse av den økonomiske kampen på arbeidsplasser kan skapes, - og at kommunistenes arbeid med å bygge og utvikle et kommunistisk parti som på lengre sikt evner å sveie arbeidermassene sammen til en slagkraftig revolusjonær bevegelse med politiske evner til å feie borgerstaten og kapitalismen vekk og bygge sitt eget sosialistiske samfunn for full frigjøring av alle arbeidende. Arbeiderklassens framste politiske mål er proletariatets diktatur - bare denne statsform vil gi de arbeidende redskapet til for alltid å avskaffe utbytting og sosial urettferdighet.

Alle krefter til for å gjennomføre kommunistenes oppgaver i arbeiderklassen i dag - og i morgen!

ORGANISER KOMMUNISTISK STUDIEVIRKSOMHET!

Bestill Kommunistisk Arbeiderforbunds nye grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Sirkelen koster kr.25.- + porto.

Bestill gjennom Postboks 2863 Kampen, Oslo 5.

Hvordan Kina garderer seg mot revisjonisme.

Michelle Loi, professor i kinesisk språk og litteratur ved et Pariseruniversitet, forteller i sin bok "Intelligensen ved makten" bl.a. om 7de Mai-skolene, etter et 5 uker langt første besøk i Kina.

være på siden av spørsmålet: "Fordi det blir ingen revolusjon uten revolusjonære intellektuelle". Michelle Loi var ennå skeptisk selv om hun skjønnte at det ikke var tale om noen slags straff for tidligere "synder", og hun spør videre: "Og de som ikke vil?" - Dersom de ikke vil, har de ikke forstått og de

Mai-skole. Han har altså også vært der. M.L. innrømmer sin forbauselse og forteller at i Frankrike mener folk at kineserne behandler sine intellektuelle dårlig. Yin er en høy kader, den høyest betrodde i gruppa, men har altså også besøkt en 7de Mai-skole. Han ble nesten sint, men det

gikk fort over, sier M.L. "Vi er ikke alle intellektuelle her." Og så forklarer han henne lenge og tålmodig alt det han mener hun ikke har forstått, og slår fast at 7de Mai-skolene først og fremst skal være en profylakse (en forebyggelse) mot revisjonisme. "Og revisjonisme vet hun vel hva er?" - Jo takk, det vet hun. (Hun har nettopp gått ut av FKP av den grunn). Hun får også en tredje beskrivelse av hva det vil si å være på en 7de Mai-skole. Hennes annen kvinnelige ledsager Huiying (Wu, høyskolelærerinnen, følte seg tynget av ansvaret for en så betydelig person som M.L. og hadde bedt om "forsterkning") hadde vært to år på en slik skole i Hunan, en kommune der de

7. MAI SKOLEN

Line Dedichen (1. del)

"Maos bidrag til den revolusjonære teori og praksis består i at han innså at det ikke er nok med en revolusjon i de økonomiske og administrative strukturene i samfunnet, men at det også måtte foregå en revolusjon i menneskenes indre, i deres hjerte og hjerne. Uten det ville alt før eller seinere måtte gjøres om igjen fra grunnen av", konstaterer hun innledningsvis. (Det er jo Marx' grunnleggende tese: at menneskenes tanker og følelser bestemmes av deres livsvilkår - man tenker ikke likt i en hytte og i et slott).

Hun har møtt nok av folk, sier hun, som "tror" på sosialismen, men har holdt opp å tro på sosialistiske mennesker og stater. Men hun innrømmer at det nok kan gi grunn til ettertanke når det oppstår en sosialistisk stat som inngir verden et veldig håp - og andre en veldig skrekk - og når så, ettersom tidens vekt tynger på de revolusjonæres skuldre som på alt ellers, alle utenom de svorne blinde oppdager at det har foregått en mutasjon og de som fryktet igjen begynner å håpe og inngår allianser som i går var utenkelige, og de som håpet begynner å frykte. Og fordi de har ofret det beste av sitt liv og av sine krefter på en sak som viser seg å være råtten, blir fristet til å kaste alt overbord: "... sosialismen er vakker, men en utopi, menneskene vil aldri kunne gjennomføre den."

Det er til denne fortvilelsen kineserne sier NEI! Og de gjør det som bedre er: de tar fatt på arbeidet med å analysere, forstå og forsøke - slik Kommunardene som de beundrer så høyt - gjorde, å anvende en preventiv metode mot maktsjuke, og å vaksinere alle som var angrepet eller risikerte å bli det, og medisinen de anvendte var 7de Mai-skolene, mener hun.

Samme dag hun kom til Kina besluttet hun å skaffe seg så mange opplysninger som mulig om disse skolene som kinesiske aviser ennå ikke hadde opplyst så mye om, og det som hadde stått i vestlige aviser var lite å stole på, mente hun. Det viste seg likevel at hun var til en viss grad og meget mot sin vilje påvirket av vestlig propaganda. Hun ventet nemlig å møte vansker når det gjaldt å besøke disse skolene og skaffe seg konkrete opplysninger om dem. Til hennes forbauselse fikk hun vite alt hun ønsket og fikk løfte om å besøke noen av skolene. Michelle Loi forteller at hun ble meget forbauset da hun kunne konstatere at alle de kinesiske "vennene" (alle Kinas gjester blir mottatt av medlemmer av, eller ansatte i "Friendship Association with Foreign Countries" i Peking) hun traff, alle medlemmer av revolusjonskomiteene, alle de intellektuelle som hadde politisk eller administrativt ansvar av noen betydning alle hadde vært ved en slik skole.

Hun spurte sin ledsakerske som var ansatt ved lærerhøyskolen - "hvorfor?" - og svaret forekom henne å

får en forklaring", er svaret, "og har de fremdeles ikke forstått får de på ny en forklaring, inntil de har forstått". - "Likevel er det vel noen som kommer til skolen uten å være blitt helt overbevist?", insisterer M.L. og får høre at det ikke er så vesentlig, ettersom en likevel ikke blir helt overbevist før en er kommet dit, selv om man mener å være det før, for man får jo bare sin

overbevisning gjennom praksis, og for en intellektuell er ikke det rare greiene. Det er der det kommer. Selv for dem som aldri ville trodd det mulig." "Du skjønner, fortsetter Wu, at det er nettopp nå det gjelder å gjøre en innsats. Alle våre barn fortsetter nå i den høgre skolen, så om noen år er alle kinesere intellektuelle. Og hva da? Ennå er det mange kadre som ikke har gjennomgått fysisk arbeidstrening. Det blir lettere når alle vil være vant med det fra folkeskolen. Alle vil da ha hatt to år med fysisk arbeid etter artium." - "Selv de som underviser på lærerhøyskolen?", spør M.L. vantros. - "Javisst! På min skole skifter nå mine kolleger mellom å undervise, forske og arbeide på fabrikk eller på landet." M.L. angriper igjen: "Og dersom de ikke vil?" - Så endelig får hun vite at det er noen som "slipper", dersom de har objektive grunner, som sykdom, familie, så finner man en løsning. Er grunnene av ideologisk natur, diskuterer man."

To dager seinere henvender hun seg til Yin, som trass i hennes protester har overtatt alle hennes "bag"er. Han forklarer at nå kan han bære tungt, og det har han bl.a. lært seg på en 7de

dyrker te. På M.L.s spørsmål om "det var hardt?" - svarte Huiying ja, når en ikke er vant til det, er det hardt å plukke te åtte timer om dagen, enten det er varmt eller kaldt, - hyppe, tynne ut, selv med siesta (hvilepause) og tid til studier. "De første dagene, fortalte hun, var jeg ikke sikker på om jeg ville greie det. Jeg oppdaget at visse ideer ennå spøkte i min hjerne. Du forstår hva jeg mener? Ideer som jeg trodde var overvunnet. Det overrasket meg. Jeg ble skamfull og sa til meg selv: Du gir opp etter et par dager, og de gjør dette hele sitt liv. Så beit jeg tenna sammen og gjentok Maos ord for meg sjøl: Ikke være redd for å blø, ikke være redd for å dø", og så var det over. DA var jeg lykkelig."

Hun forteller videre at bøndene (te- dyrkerne) var veldig hyggelige og hjelpsomme. Når de skjønte hun var trøtt, hjalp de henne, og da hun ble sjuk, pleiet de henne som om hun var en av dem. Da hennes mann blei sjuk, reiste hun til ham og var hos ham en månedens tid, men reiste så tilbake, til hans store skuffelse, og det så mye mer som hun lot til å glede seg ved det. "Der var jeg lykkelig", sier hun. - Er

du ikke det her da?" - Jo, svarer hun, og ler, men det er ikke det samme. Og hun tilføyer ertende: "Du tror kanskje ikke at det er vanskeligere å snakke fransk og ta imot fremmede enn å plukke te?" - M.L. innvender: "Men du var da sammen med din mann?" - "Ja, og jeg kunne ha reist tilbake sammen med ham. Man kan også ta med barn til en 7de Mai-skole", tilføyer hun. Det avgjørende er tydeligvis hvorvidt vedkommende kan unnværes der han (hun) arbeider.

Stort sett er det bare en kategori som aldri, eller nesten aldri, kommer til en 7de Mai-skole, og det er veteranene. Men de ber ofte om å få lov å komme, og det hender de får lov. Da blir det tatt hensyn til deres alder og (svakere) krefter. De får passe barna eller gjøre litt husarbeid og holde øye med jordnøttplantingene, f.eks. Men selv dette, tenker M.L. for seg selv, ville franske "damer" ha hyllt opp om i protest, selv om de verken var trøtte eller gamle, ikke engang intellektuelle. "Men her (i Kina) er vi i en annen verden."

En annen gang hører hun igjen en samtale som ikke er bestemt for hennes ører (hun forstår mer og mer av det som blir sagt omkring henne, når det bare ikke går for fort). (M.L. har som nevnt undervist i kinesisk i en årrekke hjemme i Frankrike.)

I en av byene de passerer er det en høy ung mann blant de ansvarshavende "vennene" som er meget elegant i grå dress av godt snitt og tøy. Det er ingen overlegenhet eller nedlatenhet i hans måte å ta imot gjestene på, men en viss selvsikker mine røper at han er seg bevisst sitt verd som en lokalt betydelig person. M.L. hører at Huiying spør ham om han har hatt "sitt" opphold på en 7de Mai-skole. Hun har instinktivt luktet at så ikke var tilfelle, og han svarer ganske riktig unnskyldende: "Jeg har søkt, men det går jo etter tur", - så han hadde ennå ikke vært der. "Har du?", spør han. Hun nikker. "Var det hardt?" Stemmen røper engstelse, og Huiying beroliger ham ikke, men bekrefter at det var det. ("Bu shao"). Mere ble det ikke sagt.

Ikke ti, men hundre ganger gjentok M.L. overfor Huiying at hun gjerne ville besøke en 7de Mai-skole. I Peking hadde det kommet noe i veien, men i Yan'an sier hun: "Du er heldig, vi skal til Nanniwan." Det var en 7de Mai-skole før det ennå var noe som het det. Hvorfor 7de Mai? Den 7de mai 1966 sendte Mao ut en appell til alle bedrifter om å gjøre seg til "lærestalter i revolusjon". Den 7de mai 1968 sendte revolusjonskomiteen i Heilong sine kadrer ut for å delta i arbeidet på en bondegård og den 5. oktober samme år fortalte Renmin Ribao (Folkets Dagblad) om eksperimentet. En notis fra Mao tilføyet: "Alle kadrer bør gå til grunnplanet i produksjonsarbeidet. Det er en utmerket anledning til omskolering." Så ble 7de Mai-skoler opprettet overalt. I Nanniwan var det bare å ta opp igjen en ærerik tradisjon, for det var i Nanniwan at brigade 359 gjorde seg så berømt ved å svare på Maos appell i 1943: "Vi må sørge for vårt eget behov av mat og klær, og bare stole på oss selv." 1943 var et av de vanskeligste årene under motstands-

Forts. side 6

Det kollektive... Forts. fra side 1

reise kamp mot kapitaleiernes forsøk på å skjerpe utbyttinga av arbeidskrafta, har vist at DNA ikke bare har unnlatt å støtte arbeidernes kamp, men endog bevisst har sabotert den på ulik vis - også ved hjelp av trusler om organisatoriske forføyninger mot tillitsmenn og deltakere i slike rettferdige arbeidskamper.

De har også vært klassestatens forlengede arm overfor arbeiderne - de har gjort rakkertjeneste for kapitalen og borgerstaten ved rettsforfølgelser av streikende arbeidere.

Streikende arbeidere har møtt en borgerfront hvor DNA og LO-apparatet var borgerfrontens forreste linje!

Dette er den grunnleggende årsak til at sosialdemokratene i DNA må bli avslørt som arbeiderklassens fiender!

DNA's felles blokk med monopolborgerskapets organisasjoner i EEC-saka kunne ikke bli overraskende for de som hadde erfart det ovennevnte - snarere en bekreftelse på deres virkelige rolle som kapitalens lakeier i kampen mellom borgerskap og proletariat.

SV-blokken og deres mindre betydningsfulle (men også forsmådde!) like-sinnede i det såkalte AKP ser også på sin side avstemningsresultatet i Jern og Met. som oppløftende for sitt politiske kram.

Dette småborgervestre har sine ambisjoner - og herredømme over fagforeningene og LO er viktige saker. Men betyr så dette at de representerer arbeiderfronten mot klasesamarbeidslinja og Byråkratveldet? Betyr dette at de vil mobilisere arbeiderne til klassekamp mot kapitalen og borgerskapet?

Nei, slett ikke. De vil "avskaffe et feilaktig organisasjonsprinsipp" - de vil at fagorganisasjonene skal stå fritt i forhold til de forskjellige politiske partier!

Deres politiske kritikk av DNA og LO-ledelsen strekker seg ikke stort lenger enn til kritikk av deres feilaktige og ensidige satsing på EEC-medlemskap, (ja knapt nok dette når det gjelder SV) og til kritikk av at DNA monopoliserer pengebevilgninger til sitt parti - istedetfor å "dele likt" med SV.

SV-tillitsmenn i Oslo Jern og Met. gikk klart inn for avvikling av det kollektive medlemskap. Det gjorde også vi

i Kommunistisk Arbeiderforbund. Men premissene er forskjellig.

I 1921 - 22, dengang D'A blei søkt organisert som et kommunistisk parti og sto tilsluttet Komintern, sto spørsmålet om det kollektive medlemskap gjennom fagforeninger til diskusjon. Høyreflyen ville opprettholde dette system, kommunistene kjempet for Lenins partiteori med personlig medlemskap av bevisste revolusjonære. Slik står ikke spørsmålet i dag - DNA er langt fra noe mulig kommunistisk parti - så forsåvidt er deres organisasjonsform uinteressant. Det parti vi skal bygge vil anvende Lenins teori. Det vil bli et revolusjonært parti - arbeiderklassens redskap - dens spydodd - og dens ledelse. Vår stilling mot fagforeningenes kollektive medlemskap i DNA er en del av vår kamp mot DNA's politiske og organisatoriske hegemoni i arbeiderklassen, ikke i LO-apparatet. Vi har ingen illusjoner om å "frelse" eller "frigjøre" LO-apparatet. Vi vil knuse det - og det vil vi ikke greie før vi knuser borgerstaten. LO-apparatet er i dag uløselig knyttet til borgerstaten - det er borgerstatens redskap og må falle med den! Derfor er vår holdning til kjernen i dette spørsmål en helt annen enn de småborgerlige sosialister i både SV og AKP, som enten kynisk sikter på å bli nye LO-"ledere" under borgerstaten - eller de ligger under for håpløse illusjoner om å "gjøre LO til kamporganisasjon", - (de tror vel borgerskapet rolig vil la dette skje).

Det står mellom to uforsonlige linjer, den revolusjonære - og den reformistiske illusjonslinje.

Prinsippet om kollektivt medlemskap i partier (sjølsagt også i et kommunistisk parti) er feilaktig, derom strides det ikke. Men kampen mot DNA's hegemoni dreier seg ikke bare om dette - det dreier seg om ideologi, - det dreier seg om den økonomiske kamp mot økt utbytting - det dreier seg om den politiske rolle arbeiderklassen skal spille.

DNA står for klasesamarbeidsideologien og borgerskapets spredning av de reformistiske illusjoner i arbeiderbevegelsen. De står for illusjonene om at en fagorganisasjon integrert i borgerstatens lovverk og politiske system kan

være uttrykk for arbeidernes kamp.

Og hør bare hva SV sier om det samme, sitert fra lederartikkel i deres "faglige" organ "SV-horisont"'s første nr. (des.1973):

"Vi er motstandere av å binde fagbevegelsen til noe politisk parti. Blant LO-medlemmene finnes flere partipolitiske meninger. Det kollektive medlemskap lammer fagbevegelsen som kamporganisasjon. Uansett politisk oppfatning hos de fagorganiserte finnes det likevel et felles idégrunnlag. Dette bygger på kamp for utvidet demokrati og sosialt framskritt. En betingelse for å oppnå dette er en begrensning av storkapitalens makt i Norge."

Dette er ikke et oppgjør med sosialdemokratiets reformisme. Det er ikke noe alternativ for den som vil reise arbeidernes klassekamp mot borgerskapet og kapitalismen.

Det var ganske typisk at R. Kalheim, formann i avd.1, (SV) før avstemninga manet til ro og fordragelighet i foreningen - og advarte mot politisk begrunnet agitasjon om spørsmålet. Det man skulle ta stilling til var ikke for eller mot DNA's råtne politikk, men for eller mot organisasjonsprinsippet. Etter valget skrøt han av sin geniale taktikk. En politisk diskusjon hadde bare skapt uro og vondt blod!

Enheten mellom partigruppene i foreninga (SV-DNA) ville stått i fare, forståss.

Kommunistisk Arbeiderforbunds linje er følgende: Kamp mot DNA og klasesamarbeidslinjas dominans i arbeiderbevegelsen. Både organisatorisk og politisk frigjøring. Brudd med LO-ledelsen. Illusjonene om å gjøre fagorganisasjonene til kamporganisasjoner må bekjempes. Dagens fagforeninger kan aldri anvendes lengre enn til å utvikle grunnlaget for støtte til arbeidernes klassekamp som må organiseres på tvers av det lovverk og de bestemmelser som plasserer fagforeningen i det borgerlige samfunns-system.

Arbeiderklassens revolusjonære kommunistiske partis lederskap må bygges. Marxisme-leninisme vil bli rettesnor for alt arbeid.

Palestinas historie

1936-1939

Palestinerne reiser seg: Et halvt års generalstreik etterfølges av et væpnet opprør mot det engelske mandatet og sionistiske koloniherrer. Sionistiske terrororganisasjoner og Haganha (sionistenes hær) slåss på briternes side. Kampen blir forrådt av den feudale ledelsen og palestinerne avvæpnes.

1939-1947

Sionistene krever et jødisk Palestina og søker USA's støtte. Sionistene begynner krig mot engelskmennene og araberne som utsettes for en lang rad med terrorhandlinger. England oppgir sitt mandat og overlater spørsmålet til FN.

1947

FN framlegger plan på deling av Palestina etter trussel fra USA. Jødene som utgjør 30 % av befolkningen og eier 6 % skal få 57 % av landet. Resten, for det meste fjellandskap, tildeles araberne.

1947-1949

Sionistene utvider sitt område etter angrepskrig. Massakren i Deir Yassin hvor så å si hele landsbybefolkningen på 250 ble slaktet på den mest bestialske måten - utført av Ir-gun og Stern for å bryte arabernes motstand.

1948

Staten Israel opprettes. De feudale arabiske grenseland går til angrep og besetter resten av Palestina. 65 % av Palestina er okkupert av sionistene. 800 000 palestiner befinner seg i flyktningeleire i nabolandene under kontroll av UNRWA (FN's flyktningkommisjon).

1952

Nasser styrter kong Farouk i Egypt, den anti-feudale og anti-imperialistiske kampen starter. ANM, den arabiske nasjonalistiske bevegelsen stiftes. Nasser: "Palestinas vei til frigjøring skjer gjennom et forent Arabia."

1956

Nasser nasjonaliserer Suezkanalen. Israel, ved hjelp av England og Frankrike, besetter Sinai. Organisasjonen Fatah dannes. "Palestinerne frigjøring skal være palestinerne eget verk."

1962

Algerikrigen slutter. Frigjøringsstyrkenes seier betyr en stor inspirasjon for den palestinske frigjøringskampen.

1963-1965

Fatah og ANM starter enkelte operasjoner i Israel, Fatah's første militæroperasjon. Araberlandene danner organisasjonen PLO.

1967

Junikrigen: Israel okkuperer Golanhøyden, Sinai, Gaza og Vestre Jordanbredden.

1967-1970

Frigjøringsbevegelsen utvikles. ANM danner i 1967 PFLP. Flyktningleirene i Libanon befries. Frigjøringsbevegelsen truer kong Hussains regime i Jordan. Fatah går i 1969 inn i PLO. Daglige geriljaoperasjoner i det okkuperte Palestina.

1970-1973

Motstandsbevegelsens retrettperiode. September 1970 knuses frigjøringsbevegelsen militært av kong Hussein. USA ligger parat til å hjelpe kong Hussein hvis det skulle bli nødvendig. Frigjøringsbevegelsens ledere går under jorden. Vedvarende israelsk aggresjon og overfall av flyktningleire og landsbyer i Libanon. Den libanesiske hæren går til angrep mot den palestinske frigjøringsbevegelsen i mai 1973.

1973

6. oktober 1973. Egypt og Syria går til angrep på Israel for å ta tilbake okkupert område. Dette er den fjerde krigen mellom araberlandene og Israel. Etter et intimt samarbeid mellom USA og Sovjet på Kissinger/Bresjnev/Kosygin planet tvinges araberne til å slutte "fred".

20. desember 1973. Genevekonferansen. Syria stiller ikke opp. PLO, som ikke er representativ for palestinerne (den er dannet av araberstatene som en ovenfra og ned organisasjon) er med.

1974

??????????????

Matmangel?

De norske TV tittere som kan ta inn Sverige kunne for en tid siden se et program om jordbrukspolitikken i Vest-Tyskland. Det begynte å bli overproduksjon på hvete og det var fare for at prisene skulle synke. Derfor skal de vest-tyske bønder nå få "denatureringspremier". Det vil si tilskudd til å forgifte hveten slik at den ikke skal kunne brukes til menneskeføde. Men den må ikke være mere forgiftet enn at den kan brukes til dyrefor. Men de vest-tyske bønder bør vel sørge for at det ikke blir for mye dyrefor også for da ville vel prisene på kjøtt synke. Men i oljekrisens dager kan jo hveteoverskuddet brukes som energikilde. Som han sa eksperten i Kveldsforum forleden: "Man får flere hestekrefter ut av en sekk korn i en dampmaskin enn det samme kvantum korn gjennom en hest."

7. mai... Forts. fra side 5

kampen mot Japan. Okkupasjonekstroppene anvendte "de tre totale" framgangsmåter (plyndre, brenne, massakrere alt), mens Guomindang (Kuomintang) anvendte omringingsmetoden mot den røde Hær i Yan'an og økonomisk blokade. 50 km sør for Yan'an var Nanniwan bare en ørken den gangen av stein og kratt. Men med iherdig arbeid gjorde en avdeling av den røde Armé det raskt til et rikt felt for dyrking av korn og frukt. En plakat jeg nylig så, forteller M.L., viste hvordan ånden fra Yan'an går i arv fra slekt til slekt. Den viste en solbrent og herdet bonde fra området iført den tradisjonelle turbanen, som binder den samme turbanen om hodet på en ung, rødusset rødegardist.

Over skulderen har han den berømte veska som jeg så millioner ganger i Kina med innskriften: "Tjen folket", forteller hun videre, og han holder "den lille røde" i hånden.

I Nanniwan er det altså en 7de Mai-skole. Bønderne som setter elevene inn i arbeidet er de samme, men elevene er ikke unge mennesker som kommer rett fra artium ut på landet, men kadrer fra departementet Xi'an, formenn eller viseformenn i byenes revolusjonskomiteer, leger, kirurger, tannleger, rektorer, folkeskolebestyrere m.fl. En gruppe av dem tar imot oss, over tekoppene, forteller hun. De ser unektelig intellektuelle ut, men er sunde og solbrente, med våkne øyne med glimt i, bak brilleglassene. Mange briller! konstaterer hun. Det viser seg på spørsmål, at al-

le er kommet dit av fri vilje. Også de som har gjort seg skyldig i feiltakelser før kultur-revolusjonen og som derfor er satt mer eller mindre tilbake i rekkene av ansvarshavende. Men det motsatte forekommer også. En folkeskolelærerinne er f.eks. blitt sjef for det regionale undervisningsvesenet (de peker på henne). Det forekom likevel M.L. at det var en motsetning mellom det å ha tatt feil, og det faktum at disse kadrene nå befant seg på denne skolen. Men de forklarer at det dreier seg om en bevisstgjøring. I hvert fall, får hun høre, finnes det der bare folk som fortsetter som kadrer. Det er dessuten elite-kadrer, ettersom det er de som først kom til en 7de Mai-skole, dvs. de mest bevisste og entusiastiske.

Forts. neste nummer:

Genevforhandlingene

Forts. fra side 2

Så lenge Israel består vil denne staten være en trussel mot de arabiske land. Denne trussel gjør at de arabiske land ser seg tvunget til å søke hjelp hos Sovjet, først og fremst våpenhjelp. Dette gir Sovjet muligheten til ikke bare å nytte Midt-Østen som militærbase, men til å skaffe seg olje. For selv om Sovjet i dag er selvforsynt med olje (det eksporteres sogar til Japan) vil Sovjet med den konsumøkningen som foregår, måtte innføre olje allerede om 8-10 år. Derfor står, så paradoksalt det enn høres, USA, Sovjet og Israel på samme side mot de arabiske land i deres kamp mot utenlandsk innflytelse.

Egyptis krav ved Geneveforhandlingene er FN resolusjonen (242) som i korthet går ut på at Israel skal gi avkall på de områder som landet okkuperte i 6 dagers krigen, det vil si at Sinaiområdet og Gazastripen skal gå tilbake til Egypt og Golanhøyden til Syria. Til gjengjeld skal araberlandene anerkjenne Israel som stat. Sovjet har tidligere lansert teorien om å opprette en palestinsk stat på østre siden av Jordan-elven. Selv om ikke denne løsning direkte er nevnt i Sovjets forslag ved Geneveforhandlingene er det denne tanke som ligger bak Sovjets formulering om at palestinerne skal få tilbake sine "nasjonale rettigheter".

Palestinernes rett til sitt EGET land nevnes ikke. Det er Israels rett det forhandles om.

FN resolusjonen skulle, om den antas, bare bety et nytt tilbakeslag for de arabiske land og palestinerne og en ytterligere imperialistisk innflytelse i Midt-Østen.

Vi støtter arabernes kamp i deres forsøk på å frigjøre seg fra imperialistisk innflytelse. Om denne frigjøring skulle lykkes er vi selvsagt klar over at det ikke innebærer noen virkelig frigjøring for det palestinske folk. Forutsetningen for det er et kommunistisk parti med palestinske og libanesiske arbeidere i ledelsen som på klassekampens grunn må føre kampen videre. En slik organisasjon finnes ikke i dag, derfor kjemper progressive palestinere (også libanesere) innen PFLP, hvis kamp i dag må karakteriseres som spontan og som setter den væpnede kamp foran den politiske skolering. Resultatet har vi sett i form av flykapringer og andre aksjoner, som er forståelige og rettferdige, men som aldri kan føre palestinerne sak nærmere målet.

Denne artikkelen har ingen annen hensikt enn å forsøke å belyse de imperialistiske stormakters spill ved Geneveforhandlingene og arabernes og palestinerne stilling i dagens situasjon. Vi håper imidlertid at vi seinere, her eller i Røde Fane, skal kunne gi en mere grundig analyse om forholdene i Midt Østen. Herunder en analyse av klasse-motsetningene innen den arabiske verden, av klassekampen i Israel og en vurdering av de forskjellige befrielsesorganisasjoner som virker i Midt-Østen.

Energikrisen

Forts. fra side 1

Under kapitalismens tidlige barndom ble vel stort sett fabrikkene drevet av vannet, fossekraften. Men ganske snart overtok kullet. Kulldrevne dampmaskiner var under denne tidsepoke den billigste og mest effektive måte å skaffe energi på, både til industri og transport. Kulldriften ble utnyttet maksimalt av kapitalistene. Gruvene ble drevet uten hensyn til arbeiderne, hvis blodslit ble belønnet med en luselønn, silikose, tuberkulose og mange andre sykdommer, eller de ble offer for ulykker. Barnearbeidet i de engelske kullgruvene på 1800 tallet er eksempel på kapitalistenes totale menneskeforakt. Det var jakten på profitt som var drivkraften for den tids kapitalistiske energipolitikk. Menneskelige arbeidsvilkår, kartlegging av kullressursene, planlegging på lengre sikt og miljøødeleggelser interesserte ikke kapitalistene.

Først da et billigere drivstoff ble utviklet og fullt konkuransedyktig, gikk det tilbake med KONG KULL. Oljen ble hovedenergikilden, ikke fordi den var bedre, men fordi den var billigere. Oljekapitalistene ble rikere og rikere, av profithensyn måtte mange kapitalister kvitte seg av med sine gamle, men fullt brukbare, maskiner og satse på den billige oljeenergien. Kullgruver, fortsatt rike på kull, ble skalket igjen og arbeiderne ble arbeidsløse. Og så begynte en hensynsløs utbytting av de koloniland som var rik på lett tilgjengelig olje. Oljen rant i strie strømmer til de utviklede industristaterne og gjorde kapitalistene rikere og

rikere, mens de land hvor oljen kom fra ble stående på stedet hvil. Og i dag i oljekrisens dager ser vi endel kapitalistiske stater som satser på atomkraften istedet for oljen. USA's krigskapitalister har således som et biprodukt til sin våpenproduksjon utviklet atomkraftverk. Men denne utviklingen skjer ikke etter moden overveielse og lang-siktig planering, den tar kort og godt sikte på økt profit. Om utviklingen av atomkraften skulle lede til katastrofe for etterseleken (problemene med det radioaktive avfallet) bekymrer ikke kapitalistene. Etter oss kommer syndefloden, er dagens kapitalisters moral-prinsipp.

Kapitalismens energipolitikk preges i aller høyeste grad av planløshet. Man satser på den til enhver tid billigste energi. Den har som eneste mål: Mer profit. Den er et ledd i de rike kapitalistiske lands utsugning og utplyndring av de fattige land. Men ikke bare det, det er ett forferdelig sløseri med energitilgangene og en forbrytelse mot kommende generasjoner. Hvis alle jordens innbyggere skulle bruke like mye olje som den amerikanske borger, ville all verdens olje ta slutt om sju år! De som tjener penger på dette enorme sløseri har til stadighet oppmuntret til økt forbruk. Her i Norge hvor vi har relativt billig og rikelig tilgang på elektrisk energi har oljeselskapene ød-slet enorme summer på å overbevise forbrukerne om at olje er billigere enn elektrisk kraft. Og rundt om i landet ligger veden i skogene og råtner, mens

det brenner i oljekaminene. I dag, i oljekrisens dager, går det mer og mer opp for folk at alt dette ikke er annet enn sløseri, men hele kapitalismen er et gigantisk sløseri med energikilder og naturressurser. Krigsproduksjonen og all ødeleggelsen av usalgbare varer er et uttrykk for kapitalismens iboende motsetninger.

Kapitalismen har altså framtunget sin egen energikrise og forsøker nå å løse den på sin egen måte. Ved å trimme opinionen forsøker de å presse prisene i været, ikke bare i den hensikt å øke profitten, men også for å gjøre det lønnsomt å utnytte de mere vanskelige tilkommelige oljeforekomster i den hensikt å forskyve oljekrisen noen år. Kapitalistenes energikrise kan ikke løses, bare utsettes. Men kapitalistenes energikrise er ikke menneskehetens energikrise. Energikrisen løses kun ved planlegging av utnyttelsen og forbruket av de tilgjengelige energikilder og intens forskning av ikke fossile energikilder og først når energiproduksjonen skjer etter samfunnets behov og ikke som nå for kapitalistenes profit, vil energikrisen løses. Men det kan bare skje under sosialismen.

EYV.

Revisjonistiske krampetrekninger

Den røde Arbeideren har mottatt et meget interessant leserinnlegg, poststemplet i Kristiansand, og undertegnet Revolusjonær væpnet arbeiderfront (RVAF). Uten at vi vil påstå at vi har noen særlig velutviklede clairvoyante evner er det likevel lett å fastslå at brevet stammer fra restene av den hende AKP-gjengen i byen.

For at våre lesere skal bli forunt gleden av å få del i noen gullkorn fra brevet, siterer vi et avsnitt som er representativt for nivået og restene av tankevirksomhet hos de(n) bolde brevskriver(e). Sitat: "Formann Mao er arbeiderklassens fiende i Kina, han har med småborgerlig bakgrunn og med småborgerlig forrædersk sinnelag forrådt det kinesiske folk. Det kinesiske folk må ledes av en industriarbeider til seier for sosialismen og kommunismen. Derfor tar vi fullstendig avstand fra deres påstander om å føre Norge til sosialismen og proletarietets diktatur. Da dere er enige i formann Maos politikk. Vi går inn for å danne regulære tropper på arbeidsplassene i dag. Vi vil drive våpen og terror-opplæring til å knuse og bekjempe hver eneste av borgerskapets leiesvenner og ledere. Vi starter revolusjonen nå. Knus og likvider alle borgerskapets sympatisører, representert bl.a. ved deres lille studentklubb. Vi vil et voldelig proletarietets diktatur over borgerskapet. Arbeiderklassen skal ledes av en revolusjonær diktator, en arbeiderklassens sønn.

Ethvert medlem av organisasjonen skal kunne behandle våpen skikkelig, enhver motstander av dette vil automatisk utelukkes. Her er folk innen deres ledelse et godt eksempel på hvordan deres organisasjon avviker fra oss revolusjonære kommunister, arbeiderklassens væpnede sønner. Vår avis heter "Arbeiderklassens bøddel". Støtt vår organisasjon med geværet i handa. Knus borgerskapet over hele verden engang for alle." Sitat slutt.

Hele brevet bærer preg av å være et usedvanlig mislykket forsøk på harselas over den kommunistiske bevegelse i Norge. Trass i små evner i så måte har brevskriverne allikevel klart å prestere et par poeng som vi virkelig tror er representative for deres egen sinnstilstand og politiske oppfatninger.

Det første er påstanden om at Mao Tsetung er arbeiderklassens fiende i Kina, og at han har forrådt det kinesiske folket. Denne påstanden anser vi for å være en helt logisk konsekvens av AKP-gruppens egen politiske virksomhet. AKP-gruppens reaksjonære og kontrarevolusjonære politikk utelukker selv en hver forbindelse med alt som har med Mao Tsetung og Kinas sosialistiske oppbygging å gjøre. Forsåvidt har derfor AKP-gjengen i Kristiansand her uforvarende røpet den logiske konklusjonen på sin egen politikk.

Likeledes har de selv presentert et meget velegnet navneforslag på sin avis. Vi synes at AKP-gruppen snarest mulig må forkaste navnet Klassekampen, og i stedet anta det navnet som blir presentert i leserinnlegget fra Kristiansand, nemlig "Arbeiderklassens bøddel". Vi me-

ner det ville være et aldeles utmerket og dekkende navn på avisen til en gruppe som aktivt bekjemper den framvoksende revolusjonære bevegelsen. Hvis AKP-gruppen eksisterer når den norske arbeiderklassen setter den sosialistiske revolusjonen på dagsordenen, noe vi er overbevist om at gruppen ikke gjør, så ville de ganske sikkert gjøre fortvilte forsøk på å leve opp til dette for borgerskapet så velklingende navn.

Vi beklager at vi av plasshensyn ikke kunne gjengi hele brevet, men vi håper likevel at de politiske konklusjoner og forslag som vi har gjengitt fra

det, virkelig vil bli tatt til etterretning av rette vedkommende.

For egen regning har vi også et forslag til ny hovedparole for AKP-gruppen i deres kamp for virkelig å få fart i, trygge og ivareta den gamle nasjonale norske kulturarven. Vi foreslår at dere på neste 17. mai i tillegg til sløyfene og bildene av Bjørnson og Wergeland, lanserer følgende virkelig nasjonale parole: Gjenoppta vikingetoktene!

Lykke på ferden!

Iskra.

Pressemelding

Like før jul meldte to av medlemmene i Tønsberg Rød Ungdom seg ut av denne etterhvert temmelig svekkede organisasjonen. At Rød Ungdom er svekket synes hvertfall klart her i Vestfold. For et år siden var det 4 Rød Ungdomslag i fylket, i dag er det bare ett igjen, Tønsberglaget. Dette laget har også blitt sterkt redusert, fra 12 for et år siden til 6 i dag.

Vi spør en av de to sist utmeldte, som i nesten et år har vært formann i Tønsberg Rød Ungdom, om hvorfor han meldte seg ut:

- For det første har "ML-bevegelsen" hele tida hatt en del grunnleggende feil, likevel har det den siste tida vært en klar dreining mot høyre. Spesielt etter siste landsmøte, da slike ting som "omdanninga" og "rødt miljø" kom for alvor, har denne utviklinga vært markert.

- Hva består disse grunnleggende feil av?

- En viktig ting er at de har satt opp en helt feilaktig hovedmotsigelse for Norge. En annen viktig ting er at Rød Ungdom/SUF ikke har hatt noen særlig rekruttering av arbeiderungdom. Rød Ungdom har derfor ikke fått den proletære kjerne som et kommunistisk ungdomsforbund trenger.

- Hvordan reagerte man i Rød Ungdom på at dere meldte dere ut?

- Før utmeldelsen hadde ledelsen i Tønsberg R.U. og AKP fått gjennom at ingen av medlemmene fikk delta på en studiesirkel i marxismen-leninismen som ble satt i gang utenfor bevegelsen. Det var flere som hadde lyst til å gå på sirkelen, men som ga etter for presset fra ledelsen. Vi for vår del tok konsekvensen av dette og av vår uenighet ellers, og meldte oss ut. Dette ble fra ledelsen møtt med hets om at vi var "reaksjonære" og "ikke hadde forstått marxismen i det hele tatt".

- Hva har du tenkt å gjøre framover?

- Vi som den siste tida har brudt med AKP/RU har danna ei ny revolusjonær gruppe - Spartacus-gruppa. Jeg mener Spartacus-gruppa snarest bør ta kontakt

med Marxist-Leninistisk Ungdom og Kommunistisk Arbeiderforbund for å få i stand en felles diskusjon om det revolusjonære ungdomsarbeidet i Norge. Det er mitt håp at et slikt felles arbeid med felles diskusjoner om noen år vil gi frukter i form av en landsomfattende kommunistisk ungdomsorganisasjon.

T.L.

SPARTACUS-GRUPPA ER DANNET.

Tidligere medlemmer av AKP(m-1) og Rød Ungdom har i dag 2/1-74 stiftet en ny revolusjonær organisasjon - Spartacus-gruppa. Gruppa har brudt med AKP(m-1) og Rød Ungdom fordi disse har forlatt Marxismen-leninismen og utarta til å bli småborgerlige.

Spartacus-gruppa ser som sin oppgave å:

- aktivt være med på å støtte og reise arbeiderklassens kamp, både i dagskravene og i kampen for sosialismen. Sosialismen er den eneste løsningen på de problemer kapitalismen skaper for arbeiderne. Arbeiderklassen kan bare innføre sosialismen gjennom en væpnet revolusjon. Den endelige målsetning for arbeiderklassens kamp må være det klas-seløse samfunn - kommunismen.
- studere og utbre studier i arbeiderklassens ideologi, den vitenskapelige sosialismen, marxismen-leninismen - Mao Tsetungs tenkning.
- aktivt bre kommunistisk agitasjon og propaganda.
- kritisere Sosialistisk Valgforbund, AKP(m-1) og andre opportunistiske grupper.
- være med på å danne et nytt kommunistisk parti og et nytt kommunistisk ungdomsforbund, sammen med andre revolusjonære grupper.

Ø.Johannesen.(s.) T. Larsen. (s.)
Formann. Sekretær.

ORIENTERING

Presidenten

● Torild Skard debuterte som lagtingspresident mandag 10. desember — i helrødt. Det var to saker på kartet, blant dem loven om matmoms-kompensasjon.

Torild førte klubba med myndig hand, med en solidere treningsbakgrunn enn de fleste presidenter: SFs landsmøter gjennom åra. Hun rakk å gi sin første reprimande, også, og gled slik sett pyntelig inn i rekka av refsende og form-opptatte presidenter: hun ba om å få slippe å bli kalt «herr president». Alle alternative tiltaksformer var ok. Ved sin side hadde hun nok en SV'er: Arne Kleveland — som er valgt

til Lagtingets sekretær. Og i salen: de gamle gutta. — Guttorm Hansen, Sven Stray Egil Aarvik m.fl. Det er synd at dette Lagtinget møtes så sjelden og ikke har mer makt.

Et eksempel på kapitalismens sløseri. Et nytt hus (boligblokk i USA) sprenges i lufta fordi ingen har råd til å bo der.

Gut-... *

Godt nytt år!

Dette ønsket har en hørt titt og ofte de siste ukene. Det er et stort og vakkert ønske, men en stiller store krav til dette nye året som uten å ville det er blitt et midtpunkt for en hel verdens oppmerksomhet. Jeg er så naiv at jeg tror at året i seg sjøl gjør så godt det kan. Det kommer bare an på hva vi gjør det til.

Et godt år kan være så mangt. Det som er godt for den ene behøver slett ikke å være godt for en annen, men felles for alle er de gode ønsker for seg sjøl. President Nixon f.eks. har sikret mange ønsker nå ved årsskiftet. Først og fremst ønsker han at folk på en eller annen måte skal glemme Watergate-saken, skattesnyteriet og noen andre småting, men det er kanskje ikke så endetil. Forresten — det er rart med det når alle legger godviljen til. For bedrifter — fra Borregård og Hydro til kjøpmannen på hjørnet er godt år stor fortjeneste og små utgifter. Nå som det går mot lønnsforhandlinger får en inntrykk av at utgifter det er i hovedtrekk lønningene. Dette betyr, når en benytter offisielt språkbruk, at de må få et vellykket lønnsoppgjør om året skal bli godt — et rimelig, fornuftig og måteholdent oppgjør. Vi må tro at LO-ledelsen også i år er seg sitt ansvar bevisst og gjør en innsats. For årets og samfunnets skyld bør arbeidstakerne være fornøyd med en liten nedgang i sin disponible inntekt.

Ved årsskifter skal en ta et tilbakeblikk på gammelåret. Det er mye en kunne og kanskje burde trekke fram, men det er en ting som har gjort et sterkt inntrykk på meg.

Våre massemedia har gjort litt av et storverk i året som gikk. Smått om senn har de klart å skape en stemning av mild fortvilelse over forholdene. Vi er blitt trukket med i en pessimistisk oppfatning at nå er det bare såvidt båten bærer og hjulet går rundt. Den store krisa og de harde trettiåra har likesom ligget like rundt hjørnet. Så kom den godt organiserte oljekrisa og helte den siste olje over det hele. Nå kunne vi bare se. Hva sa vi ---.

Nå kommer imidlertid årsregnskapene fra bedriftene og all verdens regnekunst, eksperthjelp og manipulasjoner har ikke maktet å skjule at overskuddet er større enn noensinne. Nå gjelder det nemlig å trekke fra — ikke fram. Det har vært og er høykonjunktur. Nå har kapitalen et lite trumpfess igjen — nemlig konkursene. Men når en et lite øyeblikk tenker etter, så vet vi jo at kapitalen har det felles med dyreverdenen at de store eter opp de små.

Mange har vært en smule engstelige for kometen Kohoutek. Enkelte grupper har forsøkt å fiske i rørt vann, men jeg har tatt det helt rolig for all erfaring sier at det er de haleløse vesener som er farlige.

Streik ved Holmenkollbanen

SV og AKP's illusjonsparole: "Anvend Fagforeningene til kamporganisasjoner" forkastes igjen fordi den alltid er ubrukelig når det virkelig gjelder å lage kamp.

Mandag 21/1 gikk vognbetjeninga til streik. Fagforeningsstyret er satt til side — man organiserte seg til kamp — valgte streike- og aksjonskomite. Forbundet, foreningsstyret, LO og arbeidsgivermotparten, Kommunen, har sammen erklært: Tariffstridig og ulovlig streik — stevning til Arbeidsretten kom derfor promte.

En viktig erfaring har betjeninga anvendt på korrekt måte. Fagforeningsapparatet er satt til side. Fagforeninga kunne (på tross av muligheten til nyvalg av styre osv.) ikke anvendes som kamporganisasjon! Videre har streikekomiteen helt riktig avvist Forbundets forslag om å få løst konflikten ved hjelp av voldgift.

Det som utløste streiken var at Holmenkollbanens ledelse vegret seg for å etterfølge siste tariffavtales bestemmelser om forkorting av arbeidstida til 40-timers uke for kontinuerlig skift, men det er som alltid dypere og

mere almenne årsaker til at lønnsarbeidere reiser seg til organisert streikekamp.

Motsetninga mellom arbeid og kapital skjerpes — konfliktene utløses raskt — arbeiderne føler mere enn før nødvendigheten av å organisere kamp på tvers av og mot borgersamfunnets makt og vilkårlige "lover".

Det er opplagt at sosialdemokratiets agenturvirksomhet vil søke nye og mere raffinerte metoder til å sprengte betjeningas kamp. Hittil ser det ut til at de streikende har greid å avvise deres framstøt. Når denne avisa går i trykken vites ikke om man greier å skjære klar. I alle fall — vi erklærer vår fullte støtte og sympati til betjeningas organiserte kamp. "Vill" streik er riktig. "Vill" streik som organiseres med en konsekvent og klassebevisst ledelse vil være seierrik. Vår oppfordring blir: Støtt de streikende. Ignorer "arbeidsretten". Følg betjeningas eksempel. Sett LO-apparatet til side og organiser den nødvendige kamp for egne krav mot bedriftsherrene og staten. Gjør opp med klassesamarbeidsideologien.

Tvers igjennom lov til seier!

Til fagforeninger og klubber.

Betjeningen ved A/S Holmenkollbanen har, p.g.a. administrasjonens og lønnsmyndighetenes uvilje til å innfri det tilsagn om arbeidstidsforkortelse som ble protokollert i overenskomst av 1972, funnet det nødvendig å gå til arbeidsnedleggelse.

Dersom vår kamp skal føre frem er vi avhengig av økonomisk støtte. Vi er takknemlige for et hvert bidrag fra de som måtte ha sympati for vår aksjon, og ber om at et event. beløp blir innbetalt på bankgiro konto nr.6039.31.09818. Postgiro nr.: 222 8864.

Med kameratslig hilsen
A/S Holmenkollbanens betjening,
Streikekomiteen

Kåre Smedsmo,
formann.

Postadresse: Holmenkollbanens betjening,
Postboks 5211, Majorstua,
Oslo 3.

Midt i oljekrisen – rekordresultater i industrien

Forts. fra side 1

Et spesielt illustrerende eksempel på dette er treforedlingsindustrien, som ga inntrykk av at den ville bli særlig hardt rammet av manglende EEC-medlemskap. Som noen vil huske, førte dette bl.a. til at AKPs "Klassekampen" etter folkeavstemningen mente at disse vanskene kunne overkommes med en såkalt "bagatellmessig" subsidiering av treforedlingsindustrien på 70 millioner kr., samtidig som avisa kjørte ut parolen: Ta skatteinntektene fra monopolkapitalen! I dag er det ironisk nok klart at treforedlingsindustrien er en av dem som har tjent mest på høykonjunkturen, og står med svære utvidelsesplaner.

Som nevnt er det eksportindustrien som har stått for den sterkeste økningen i 1973, som følge av stor etterspørselsøkning og stigende priser på eksportvarene. En ikke ubetydelig faktor som kommer i tillegg, er at reallønningene dels har stagnert, dels har sunket. Mens kapitalistene har økt fortjenesten på høykonjunkturen, har arbeiderklassens andel av den produserte verdi blitt hengende langt etter.

Bakgrunnen for denne utviklingen ligger i tariffoppgjøret i 1972, da det ble framstilt som om industrien gikk mørke tider imøte, og LO og NAF fikk presset gjennom en direkte reallønns-senkning for det året. Det samme gjentok seg under indeksovgjøret sist vår, bare med den forskjell at da var det uomtvistelig at industrien seilte på en ny høykonjunktur. Det såkalte Aukrust-utvalget uttrykte dette i en rapport i desember med at vi i 1973 vil få en total prisstigning på ca. 7,5 % og en økning av den vanlige inntekt på bare 0,8 %. Rekner vi med skatter og avgifter, betyr dette utvilsomt en reduksjon av den disponible realinntekt. På bakgrunn av denne situasjonen het det i Aukrust-rapporten at sterk prisstigning, svak reallønnsøkning og gunstige fortjenesteforhold i næringslivet tyder på at det til våren kan bli et tariffoppgjør med høye lønnstillegg.

Heller ikke lønnsglidningen har med andre ord bidratt til noen særlig økning av arbeiderklassens andel av den produserte verdi. Høykonjunkturen og det stramme arbeidsmarkedet stilte i fjor arbeiderklassen i en uhyre gunstig situasjon overfor kapitalistene når det gjaldt å rette opp det elendige indeksovgjøringsresultatet gjennom egne, såkalte "ulovlige" streiker. I stedet for å peke på og utnytte denne muligheten konsentrerte imidlertid det nye venstre-sosialdemokratiet, SV, og dets forsmådde haleheng, AKP, hele oppmerksomheten om en matomsaksjon som best kan karakteriseres som opp som en løve og ned som en skinnfell. De streiker og streiketrusler som likevel spontant oppsto (Verdal, Union, Lysverke, Saugbruks, osv.), ble enten mislykkede eller oppnådde på langt nær de resultater en konsekvent og koordinert ledelse kunne ha gitt. Dermed unngikk kapitalistene en økt lønnsutbetaling som de faktisk selv hadde regnet med: I forbindelse med Arbeidsgiverforeningens statistikk over den gjennomsnittlige lønnsøkning fra 3. kvartal 1972 til 3. kvartal 1973, heter det (i Aftenposten den 22.12.73) at

det var ventet at det stramme arbeidsmarkedet, lønnsaksjoner rundt om på bedriftene og ulovlige konflikter ville gitt en markert økning i lønnsglidningen i 3. kvartal, noe som overraskende ikke har holdt stikk. Kapitalistene er altså forbauset over at det ikke er kommet flere og mer konsekvente "ulovlige" streiker!

Stagnasjon og reduksjon av reallønningene kommer til uttrykk også på en annen måte. Mens eksportindustrien har nytt godt av økt etterspørsel og stigende priser utenlands, har konsumvareindustrien på hjemmemarkedet opplevd en stagnasjon i konsumvareetterspørselen. Dette henger direkte sammen med mangelen på økning i arbeiderklassens kjøpekraft. Trass i industriens rekordtall og reduksjonen i arbeiderklassens levestandard snakker nå kapitalistene om at de har store vansker og om at arbeiderne må vise måtehold ved vårens tariffoppgjør. Begrunnelsen er den såkalte oljekrisen. Dette er et dårlig skjult forsøk på å fortsette å skumme fløten av høykonjunkturen aleine. Vannkraften stiller norsk industri i en gunstig posisjon, og allerede nå er det klart at det ikke vil bli tale om noe mer oljerasjonering for industrien. I den grad utlandet vil fortsette å mangle olje, vil en reduksjon i utenlandsetterspørselen bli oppveid av ytterligere stigende priser, både på konsum- og investeringsvarer. I den nevnte rapporten fra Aukrust-utvalget sies det at eksportindustriens inntekter vil stige minst like sterkt i 1974 som i 1973.

OECD-rapporten Economic Outlook rekker med at veksten i Norge i 1974 vil ligge godt over gjennomsnittet for OECD-landa som helhet. Dette henger også sammen med at en viktig faktor i den norske høykonjunkturen, etterspørselen etter varer til oljeboringen i havet, bare vil fortsette å øke i betydning.

I sin praksis viser industrikapital-

istene da også en helt annen optimisme i sitt syn på framtidsutsiktene enn i de offisielle erklæringene myntet på arbeiderklassen. Mens de på den ene siden snakker om at oljekrisen har gjort framtida "usikker" og "foruroligende", planlegger de på den andre siden de mest omfattende nyutvidelser på lang tid. Vi nevner i fleng: Hydro har flere utvidelser i gang, innen skipsbyggingsindustrien kan en de neste 3-4 år vente en periode med omfattende investeringer i anlegg og utstyr: Trosvik-gruppen skal utvide med 100 mann og Aker skal bygge verft i Sandnessjøen, Rena Kartong skal utvide for 150 millioner kr., det for kort tid siden nederlagsdømte Båtservice i Mandal skal utvide, Norcem går med planer om å utvide i Nord-Norge, den berømmelige Vestfoss reiser seg som fugl Fønix fra asken, Follum og Union står foran store utvidelser og nybygg, osv. (Et interessant poeng i forbindelse med lokaliseringen er en innstilling fra Mekaniske Verksteders Landsforenings oljeutvalg, som framhever at med sterkere industribygging i utkantstrøk, spesielt i de nordligste fylkene, kan en dempe presset på arbeidsmarkedet. Vi kan altså fra industrien nå vente en aktiv "distriktspolitikk" for å unngå et for stramt arbeidsmarked og dermed for sterk lønnsglidning.)

Disse voldsomme utvidelsesplanene viser at kapitalistene i virkeligheten ser lyst på framtidsutsiktene, og at tidspunktet nå er inne for lønnsarbeiderne til å gjøre et kraftig innhogg i den produserte verdi. Men skal det siste lykkes, må arbeiderklassen ta lærdom av de "ulovlige" streikene fra 1970, som viste at bare en konsekvent kommunistisk ledelse garanterer resultater - både i den kortsiktige økonomiske kampen og i klassens kamp for den sosialistiske revolusjonen.

UNGKOMMUNISTEN ny avis

Den røde Arbeideren hadde for noen dager siden en av kameratene i den såkalte "Bærumsgruppa" på tråden.

- Det går rykter om at dere har alvorlige planer om å gi ut en avis. Hva er det som foregår og hva er det dere tar sikte på?

- Jo, det med avis er riktig. Vi vil gi ut en kommunistisk ungdomsavis - Ungkommunisten.

- Tar dere sikte på å lage et ideologisk tidsskrift eller --?

- Det er ment som en avis for ungdom med teoretiske og ideologiske artikler, men også med f.eks. praktiske arbeidsoppgaver. Målsettingen er å få til en allsidig avis som kan gi ungdommen noe - en organisator og agitator for den kommunistiske bevegelse.

- I Bærum?

- Først og fremst, men vi tar sikte på å nå lenger ut - helst hele landet.

- Klarer dere dette alene?

- Vi vil selvsagt samarbeide med alle progressive krefter, f.eks. Spartacus i Tønsberg. (Se pressemelding om dette.)

- Og Kommunistisk Arbeiderforbund?

- Selvsagt. Vi vil bruke egnede artikler fra Arbeideren og vil trykke avisa i Arbeiderens trykkeri. Vi håper på felles abonnenter, felles annonser og felles spredning med Arbeideren.

- Med andre ord så tar dere sikte på at Ungkommunisten skal bli KAFs ungdomsavis?

- Jo, en kan gjerne si det på den måten. Vi håper derfor på kontakt med aktive, unge mennesker med stoff og ideer.

- Hva med ledelse, format, sideantall osv.?

- I første omgang 4 nr. i året i A4-format - 8 sider. Det vil bli kollektiv ledelse, men med Arild Amillom som ansvarlig redaktør.

- Hvor langt er dere kommet?

- Artiklene til nr. 1 ligger ferdige.

Det er hyggelig å registrere at det vokser og gror. Vi ønsker gruppa lykke til.